

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 marca 2017 roku złożonym do Sądu Rejonowego w Bydgoszczy powód S. R. wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. kwoty 10.359,88 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż w dniu 19 października 2016 roku doszło do zdarzenia, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...), należący do P. O.. Sprawca szkody posiadał zawartą z pozwanym umowę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Ubezpieczyciel uznał swoją odpowiedzialność i wypłacił na rzecz poszkodowanej odszkodowanie w wysokości 34.877,28 zł. W ocenie powoda pozwany dowolnie zaniżył wysokość odszkodowania, przyjmując zaniżone ceny części zamiennych oraz ceny roboczo godzin. Powód nadmienił, iż różnica między kwotą wypłaconego odszkodowania a wynikającą z kalkulacji powoda wynosi 16.737,73 zł. Dodał, iż kwota wypłacona przez pozwanego nie wystarczaby do naprawy uszkodzonego pojazdu. Pismem z dnia 27 stycznia 2017 roku powód wezwał pozwanego do uiszczenia pozostałej kwoty odszkodowania. Pozwany udzielił odpowiedzi pismem z dnia 10 marca 2017 r., uznając część roszczeń powoda co do kwoty 6.614,70 zł.

Postanowieniem z dnia 25 lipca 2017 roku Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i przekazał sprawę Sądowi Rejonowemu w Toruniu.

Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym w Toruniu V Wydziale Gospodarczym wydał w dniu 25 października 2017 roku nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zgody z żądaniem zawartym w pozwie.

Pozwane Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w ustawowym terminie złożyło sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wniosło o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany potwierdził swoją odpowiedzialność za szkodę powstałą w następstwie kolizji drogowej z dnia 19 października 2016 roku. Wskazał jednak, iż brak jest dowodów wskazujących na to, iż naprawa pojazdu została faktycznie dokonana. W ocenie pozwanego naprawa przedmiotowego pojazdu przy użyciu zamienników o jakości odpowiadającej częściom oryginalnym jest celowa i ekonomicznie uzasadniona. Pozwany dodał, iż powód w żaden sposób nie uzasadnił konieczności naprawy pojazdu najdroższymi na rynku częściami. Nadmienił, iż mając na uwadze wiek pojazdu, wcześniejsze uszkodzenia oraz jego poziom wyeksploatowania, nie można uznać, że zastosowanie jedynie nowych i oryginalnych części będzie oznaczało pełną restytucję szkody. Pozwany wskazał również, że ustalone przez niego odszkodowanie w pełni rekompensuje poniesioną szkodę, dając poszkodowanemu możliwość przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego poprzez dokonanie naprawy. Ponadto zdaniem pozwanego stawka za roboczo godzinę prac blacharsko – lakierniczych przyjęta przez powoda na poziomie 110 zł nie odpowiada stawkom obowiązującym na lokalnym rynku. Strona pozwana podniosła również, że zastosowano rabat na ceny części zamiennych w wysokości 18% i na ceny materiału lakierniczego 40%, z których poszkodowany z własnej woli nie skorzystał, przez co nie zadośćuczynił obowiązkowi minimalizacji szkody.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 19 października 2016 roku na skutek zdarzenia drogowego doszło do powstania szkody w pojeździe marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należącym do P. O.. Sprawca szkody posiadał zawartą z Towarzystwem (...) S.A. w W. umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Szkada została zgłoszona ubezpieczycielowi w dniu 21 października 2016 roku i zarejestrowana pod numerem (...) -01.

(okoliczności bezsporne, nadto dowody: zeznania świadka P. O., k. 98-98v; potwierdzenie przyjęcia zawiadomienia o szkodzie – akta szkody na płycie DVD, k. 69)

Po przeprowadzeniu oględzin pojazdu w dniu 25 października 2016 roku, Towarzystwo (...) S.A. w W. sporządziło kalkulację naprawy nr (...) -01, zgodnie z którą koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wyniósł 34.877,28 zł. Decyzją z dnia 16 listopada 2016 roku ubezpieczyciel przyznał poszkodowanej odszkodowanie z tytułu szkody w pojeździe marki H. w wysokości 34.877,28 zł.

(dowody: decyzja z dnia 16 listopada 2016 r. – akta szkody na płycie DVD, k. 69; kalkulacja naprawy nr (...) -01 – akta szkody na płycie DVD, k. 69)

Zgodnie z kalkulacją naprawy nr 14/12/2016, sporządzoną przez powoda koszt naprawy pojazdu marki H. (...) o nr rej. (...) wyniósł 51.615,01 zł brutto.

(dowód: kalkulacja naprawy nr 14/12/2016, k. 10-16v)

W dniu 3 stycznia 2017 roku poszkodowana zawarła z S. R., prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...) umowę przeniesienia wierzytelności przysługujących cedentowi od ubezpieczyciela sprawcy szkody z dnia 19 października 2016 roku.

Pismem datowanym na dzień 27 stycznia 2017 roku S. R. poinformował ubezpieczyciela o zawarciu powyższej umowy przelewu wierzytelności oraz wezwał do wypłaty pozostałej sumy odszkodowania w wysokości 16.737,73 zł.

Pismem z dnia 10 marca 2017 roku Towarzystwo (...) S.A. w W. poinformowało powoda o przyznaniu dopłaty do odszkodowania w kwocie 6.614,70 zł.

(dowody: umowa przeniesienia wierzytelności, k. 17-17v; informacja o zawartej umowie przelewu wierzytelności wraz z wezwaniem do zapłaty, k. 18-18v; pismo z dnia 10 marca 2017 r., k. 20-20v)

Pojazd marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...) został naprawiony w warsztacie w G. i sprzedany w 2017 roku.

(dowód: zeznania świadka P. O., k. 98-98v)

Uzasadniony u konieczny koszt naprawy pojazdu marki H. o numerze rejestracyjnym (...) po zdarzeniu drogowym z dnia 19 października 2016 roku w oparciu o stawki roboczogodziny w warsztatach nieautoryzowanych na terenie województwa (...) w wysokości 100 zł netto wyniósł:

- 46.026,76 zł – przy użyciu części oryginalnych,

- 42.964,93 zł – z wykorzystaniem zamienników.

Naprawa pojazdu z użyciem oryginalnych części zamiennych doprowadziłaby pojazd do stanu sprzed szkody. Poszkodowany nie był zobligowany do korzystania z sieci naprawczej pozwanego i dokonywania zakupów za jego pośrednictwem.

(dowody: opinia biegłego sądowego ds. techniki samochodowej K. U., k. 118-132; opinia uzupełniająca, k. 169-171)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów przedłożonych przez strony postępowania, w tym znajdujących się na płycie DVD, opinię biegłego sądowego ds. techniki samochodowej K. U. wraz z opinią uzupełniająca, jak również na podstawie zeznań świadka P. O..

Sąd za wiarygodne uznał dokumenty przedłożone przez strony, bowiem nie budziły one wątpliwości Sądu, a strony nie kwestionowały ich prawdziwości. Zważyć jednak należy, że czym innym jest uznanie prawdziwości danego dokumentu, tj. uznanie, że nie został on podrobiony, czy przerobiony, a czym innym jest wyciąganie stosownych wniosków z treści takiego dokumentu.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka P. O. na okoliczność zakresu uszkodzeń pojazdu, jego naprawy i sprzedaży. Zeznania świadka były spójne i rzeczowe. Świadek zeznała, iż pojazd został naprawiony w warsztacie w G., a następnie sprzedany.

Sporządzoną w niniejszej sprawie opinię biegłego sądowego ds. techniki samochodowej K. U. Sąd uznał za rzetelną i fachową. Podobnie Sąd ocenił opinię uzupełniającą. Biegły po dokonaniu analizy zgromadzonych w sprawie dokumentów wydał jednoznaczną w swych wnioskach i spójną opinię w sprawie. Dodać należy, że koszt naprawy biegły ustalił w oparciu o wykonany przez siebie kosztorys, który z kolei sporządził na podstawie specjalistycznego oprogramowania. Wysokość kosztów naprawy została ustalona przez biegłego przy zastosowaniu odpowiednich kryteriów i przy wykorzystaniu specjalistycznej wiedzy z dziedziny techniki samochodowej, a więc stanowi wiarygodną i miarodajną wartość naprawy pojazdu. Sąd uznał, że opinia biegłego sądowego w sposób wiarygodny określa koszt naprawy pojazdu marki H. w dwóch wariantach: przy użyciu części oryginalnych oraz z wykorzystaniem tzw. zamienników. Należy wskazać, iż strona pozwana wniosła zastrzeżenia do opinii biegłego, wnosząc o wydanie opinii uzupełniającej, w której biegły miał wskazać, dlaczego nie ujął w kosztorysie 18% rabatu na zakup części oraz 40% rabatu na materiały lakiernicze, jak również czy wypłacone w toku postępowania odszkodowanie pozwoliło na pokrycie kosztów dokonanej naprawy pojazdu zgodnie z technologią producenta. W opinii uzupełniającej biegły sądowy wskazał, iż określił koszt naprawy bez wskazywania poszkodowanemu sposobu działania, gdyż nie był on w żaden sposób zobligowany do korzystania z sieci naprawczej pozwanego i dokonywania jakichkolwiek zakupów za jego pośrednictwem. Dodał, iż kwota odszkodowania wypłacona przez poszkodowanego była wystarczająca na naprawę pojazdu z wykorzystaniem używanych części zamiennych w najtańszych warsztatach blacharsko-lakierniczych, nie gwarantujących wysokiego poziomu usług. Strona pozwana nie wniosła zastrzeżeń do uzupełniającej opinii biegłego.

W niniejszej sprawie bezsporny pozostawał fakt kolizji drogowej z dnia 19 października 2016 roku, w wyniku której doszło do powstania szkody w pojeździe marki H. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Poza sporem pozostawała także zasada odpowiedzialności pozwanego za szkodę, który wypłacił odszkodowanie na rzecz poszkodowanej w łącznej kwocie 41.491,98 zł – nie ulega wątpliwości, iż w ten sposób uznał on swoją odpowiedzialność za szkodę w pojeździe.

Kwestią sporną między stronami była wysokość należnego odszkodowania. Powód żądał zapłaty kwoty 10.359,88 zł wraz z odsetkami tytułem zaniżonej kwoty odszkodowania. Z kolei pozwany Towarzystwo (...) S.A. w W. zakwestionował zasadność roszczenia, wskazując, iż wypłacone w toku postępowania likwidacyjnego odszkodowanie w pełni rekompensuje poniesioną szkodę, dając poszkodowanemu możliwość przywrócenia pojazdu do stanu poprzedniego poprzez dokonanie naprawy.

Przechodząc do rozważań prawnych należy wskazać, że przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony (art. 822 § 1 k.c.). Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych regulują przepisy ustawy z 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 2060 z późn. zm.), w dalszej części uzasadnienia nazywanej również ustawą. Zgodnie z art. 34 ust. 1 i 36 ust. 1 ustawy z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia, a odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Ustalenie odszkodowania z ubezpieczenia OC następuje według ogólnych zasad, określonych w art. 361-363 k.c., z tym jedynie zastrzeżeniem, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest tylko do świadczenia pieniężnego, ograniczonego do wysokości, ustalonej w umowie, sumy gwarancyjnej (art. 822 § 1 k.c. i art. 36 ust. 1 ustawy). Stosownie zaś do treści art. 19 ust. 1 ustawy poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym

umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Ustawodawca nie zdefiniował pojęcia szkody, które w doktrynie definiuje się niejednolicie, choć przeważa stanowisko, że szkoda majątkowa to różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po wystąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek a stanem, jaki by zaistniał gdyby zdarzenie to nie nastąpiło. Naprawienie szkody, a więc i odszkodowanie powinno obejmować wszystkie straty, które poszkodowany poniósł wskutek zaistnienia szkody (art. 362 § 2 k.c.). W orzecznictwie utrwalone zostało stanowisko, iż dla pojęcia szkody ubezpieczeniowej należy sięgnąć do odpowiednich regulacji zawartych w kodeksie cywilnym. W myśl art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego wynika szkoda. Związek przyczynowy jest kategorią obiektywną i należy go pojmować jako obiektywne powiązanie „przyczyny” ze zjawiskiem określonym jako „skutek”. Ustawodawca wprowadzając w art. 361 § 1 k.c. dla potrzeb odpowiedzialności cywilnej, ograniczenie tej odpowiedzialności tylko za normalne – typowe, występujące zazwyczaj następstwa działania lub zaniechania, z których szkoda wynika, nie wprowadza związku przyczynowego w rozumieniu prawnym odmiennego od istniejącego w rzeczywistości.

Zgodnie zaś z art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Nie budzi wątpliwości, że skoro odszkodowanie pieniężne ma pełnić taką samą funkcję jak przywrócenie do stanu poprzedniego, to jego wysokość powinna pokryć wszystkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Podkreślić też trzeba, że przywrócenie stanu poprzedniego ma miejsce, jeżeli stan pojazdu po naprawie pod każdym istotnym względem (stanu technicznego, zdolności użytkowania, części składowych, trwałości, wyglądu estetycznego itd.) odpowiada stanowi pojazdu przed uszkodzeniem. Przywrócenie stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu wiąże się z reguły z koniecznością wymiany elementów, które uległy zniszczeniu. Zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu (uchwała SN z dnia 12 kwietnia 2012 r., III CZP 80/11, Legalis 447330). Sąd Najwyższy uznał w wyniku wykładni art. 361 § 2 k.c. i art. 363 § 2 k.c., że ubezpieczyciel, powinien ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości. Przywrócenie do takiego stanu oznacza, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy, w takim stopniu, jak przed zdarzeniem. Jeżeli w tym celu należy wymienić uszkodzoną część, to niewątpliwie jest to normalne następstwo działania lub zaniechania, z którego szkoda wynika, w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. Przy założeniu, że nie da się jej naprawić w taki sposób, aby przywrócić ją do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę, część ta musi zostać zastąpiona inną nową częścią.

Przechodząc do merytorycznej oceny powództwa, należało uznać, iż zasługuje ono na uwzględnienie w części. Mając na uwadze powyżej przytoczone przepisy, nie ulega wątpliwości, że pozwany zobowiązany był względem poszkodowanego do zapłaty odszkodowania w granicach odpowiedzialności cywilnej kierującego pojazdem sprawcy zdarzenia. Dopuszczony przez Sąd – na wniosek obu stron – dowód z opinii biegłego sądowego na okoliczność ustalenia wysokości szkody w pojeździe marki H. (...), tj. koniecznych i uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu potwierdził stanowisko powoda, iż pozwany, wypłacając odszkodowanie w kwocie 41.491,98 zł zaniżył jego wysokość. Biegły, sporządzając opinię, nakreślił jej dwa warianty, tj. koszty naprawy z użyciem części oryginalnych oraz z użyciem tzw. zamienników (części nowych nieoryginalnych). Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie o wariant pierwszy ustaleń biegłego. W wariacie tym biegły wskazał, iż uzasadniony i konieczny koszt naprawy pojazdu marki H. (...) wynosi 46.026,76 zł brutto, a naprawa ta pozwalała na przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody. W sporządzonej kalkulacji biegły przyjął stawkę roboczogodziny za prace blacharskich i lakierniczych w wysokości 100 zł netto, która stanowiła średnią wartość roboczogodziny w warsztatach nieautoryzowanych na terenie województwa (...). Sąd podzielił ustalenia

biegłego wskazujące, iż tylko naprawa pojazdu wykonana zgodnie z technologią producenta z użyciem oryginalnych części zamiennych doprowadzi pojazd do stanu sprzed zdarzenia. Wprawdzie uszkodzona miało prawo zlecić naprawę pojazdu autoryzowanemu serwisowi ((...)) producenta pojazdu, jednakże ostatecznie naprawę wykonano metodą „chałupniczą”. W rezultacie odpowiedzialność pozwanego ubezpieczyciela powinna zostać obliczona w oparciu o stawki roboczołłonności prac, stosowane w nieautoryzowanych warsztatach, funkcjonujących na terenie miejsca zamieszkania poszkodowanej. Istotne były tutaj zeznania świadka – poszkodowanej P. O., z których wynika, że już wcześniej dokonywała naprawy pojazdu w warsztacie nieautoryzowanym.

Należy mieć na względzie, iż w niniejszej sprawie nie zachodziły żadne przesłanki do uznania, że uszkodzony pojazd przed zdarzeniem z dnia 19 października 2016 r. posiadał nieoryginalne lub niepełnowartościowe części zamienne. Ponadto w kalkulacji naprawy sporządzonej przez stronę pozwaną widnieje zapis, zgodnie z którym „nie zaobserwowano uszkodzeń bez związku ze zdarzeniem” (akta szkody na płycie DVD, k. 69). Co prawda, tzw. zamienniki nie różnią się co do zasady od części oryginalnych pod względem jakości wykonania, jednakże nie zmienia to faktu, iż nie są to części oryginalne. Zważyć również należy, że nie można na poszkodowanego przenosić ryzyka zastosowania części pochodzących od innych producentów. Skoro naprawa pojazdu ma przywrócić go do stanu sprzed szkody, nie ma zatem podstaw, aby w miejsce części oryginalnych zamontować zamienniki. Sąd zgodził się również z twierdzeniami biegłego sądowego, wskazującymi, iż kwota odszkodowania wypłaconego przez stronę pozwaną w przypadku rzeczywistej naprawy nie pokryłaby w pełni jej kosztów ze względu na zaniżone stawki roboczogodzin, zmniejszoną wartość części zamiennych i niepełną wartość materiałów lakierniczych.

W niniejszej sprawie strona pozwana podnosiła również, że sporządzając kalkulację naprawy, zastosowano rabat na ceny części zamiennych w wysokości 18% i 40% rabat na ceny materiału lakierniczego, z których poszkodowany nie skorzystał, czym nie zadośćuczynił obowiązkowi minimalizacji szkody. Pozwany wskazywał również, że po otrzymaniu kalkulacji poszkodowany miał możliwość nabyć określone w kosztorysie części z uwzględnionym rabatem, jak też dokonać naprawy samochodu w sieci warsztatów współpracujących z pozwanym, o czym został poinformowany w treści informacji o wysokości szkody częściowej. Ponadto pozwany, wnosząc zastrzeżenia do opinii biegłego, domagał się ustalenia, dlaczego biegły nie ujął w kosztorysach rabatu na zakup części oraz materiały lakiernicze. W ocenie Sądu argumentacja pozwanego nie zasługiwała na uwzględnienie, bowiem poszkodowana miała swobodne prawo wyboru warsztatu, w którym zamierzała naprawić uszkodzony pojazd, zaś obowiązkiem ubezpieczyciela jest zwrócić wszystkie konieczne i ekonomicznie uzasadnione koszty doprowadzenia pojazdu do stanu sprzed szkody spowodowanej kolizją drogową. Nadto warto wskazać, iż również w ocenie biegłego sądowego poszkodowany nie był w żaden sposób zobligowany do korzystania z sieci naprawczej pozwanego i dokonywania jakichkolwiek zakupów za jego pośrednictwem. Sąd uznał, iż przy szacowaniu wartości szkody nie należy uwzględniać rabatów udzielanych przez ubezpieczyciela, gdyż są one jedynie kwestią umowy stron i uniemożliwiają ustalenie cen realnie funkcjonujących na rynku. W ocenie Sądu pozwany nie wykazał, aby oferowane rabaty miały charakter realny i niewystarczająca pozostawała sama okoliczność, że poszkodowany miał możliwość skorzystania z nich.

Należy wskazać, iż powód żądał zasądzenia kwoty 10.359,88 zł (w tym 236,85 zł skapitalizowanych odsetek), a wypłacone wcześniej odszkodowanie wynosiło 41.491,98 zł. Z kolei ustalone w niniejszej sprawie koszty naprawy wynoszą 46.026,76 zł. Wobec powyższego należało zasądzić kwotę 4.534,78 zł tytułem dopłaty do wypłaconego już odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu.

Mając na względzie powyższe rozważania, dochodzone pozwem roszczenie powoda w zakresie kosztów naprawy pojazdu zasługiwało na uwzględnienie w części i dlatego Sąd, na podstawie art. 19 ust. 1, art. 34 ust. 1, art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 822 § 1 k.c. i art. 361 i art. 362 k.c. w zw. z art. 509 § 1 k.c. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.534,78 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 marca 2017 r. do dnia zapłaty. W pozostałej części Sąd oddalił powództwo.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie odsetek wydano w oparciu o art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze

Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 509 § 1 k.c. Przepis art. 481 § 1 k.c. stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Z kolei art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych wskazuje, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W niniejszej sprawie powód żądał skapitalizowanych odsetek liczonych od dnia 22 listopada 2016 r. do dnia złożenia pozwu, co w uznaniu Sądu było zasadne. Ponadto zasadne było żądanie odsetek od kwoty należności głównej od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Sąd omyłkowo nie orzekł o skapitalizowanych odsetkach od zasądzonej kwoty od dnia 26.11.2016 r. (31 dni od dnia zgłoszenia szkody) do dnia wniesienia pozwu.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z art. 100 k.p.c., który stanowi, w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. W niniejszej sprawie do niezbędnych kosztów postępowania poniesionych przez powoda należy zaliczyć koszty zastępstwa procesowego ustalone zgodnie z § 2 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804) w kwocie 3.600 zł wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz opłatę sądową od pozwu w kwocie 518 zł, a więc łącznie 4.135 zł. Z kolei pozwany poniósł koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3.600 zł, koszty sporządzenia opinii biegłego w kwocie 800,00 zł, kwotę 398,40 zł tytułem kosztów opinii uzupełniającej oraz koszty stawienia świadka w kwocie 50 zł, a więc łącznie 4.848,40 zł. Z uwagi na fakt, że powództwo okazało się zasadne w 43,77% powodowi winny zostać zwrócone koszty postępowania w kwocie 1.809,89 zł. Pozwany z kolei wygrał sprawę w 56,23%, a więc należy mu się zwrot kosztów w wysokości 2.726,26 zł. Po wzajemnym potrąceniu kosztów, Sąd orzekł o obowiązku zwrotu przez powoda na rzecz pozwanego kwoty 916,37 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Nadto Sąd wyłożył tymczasowo ze Skarbu Państwa kwotę 474,87 zł na koszty opinii biegłego sądowego, które przekraczały uiszczone zaliczki. Konieczne zatem stało się ich ściągnięcie od stron postępowania, stosownie do wyniku sprawy (art. 83 w zw. z art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 100 k.p. c.). Tym samym Sąd nakazał pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa kwotę 267,02 zł, a od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 207,85 zł tytułem tymczasowo poniesionych wydatków.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować- projekt sporządzony przez Asystenta;
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanego;
3. Z wpływem lub 14 dni od doręczenia.

T., 19.09.2019 r.